

РЕШЕНИЕ

№ 1178

гр. София, 24.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 07.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **2484** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба от управителя на [фирма], против Ревизионен акт № Р-22002219008502-091-001/23.07.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., с Решение № 1590/19.10.2020 г.

В съдебното производство дружеството – жалбоподател не е представявано и след предоставената му изрично от Съда възможност, не ангажира доказателства.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата, като счита за неопровергани заключенията на издателите на ревизионния акт, и тези на ответника. Обръща внимание, че: оспорва твърдението на жалбоподателя, процесните услуги да са извършени от подизпълнител [фирма], от чието име са издадени спорните данъчни фактури; само по една от фактурите е наличен фискален бон за извършено плащане. Заявява искане за юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима за разглеждане, но е неоснователна.

Ревизията е втора по ЗДДС за процесния данъчен период м. 08.2018 г., след като с Решение № 2018.02.12.2019 г. директорът на Дирекция „ОДОП“ – С. е отменил предходния РА № 22221019000956-091-001/10.09.2019 г. Възложена е с редовно издадена от компетентен орган по приходите заповед. Съставен е ревизионен доклад (л. 43 от делото), срещу който не е възразено и въз основа на който компетентни

органи по приходите са издали процесния РА № Р-22002219008502-091-001/23.07.2020 г. (л. 59). С ревизионния акт е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за м. 08.2018 г., в размер на б 050 лв., начислен в четири фактури, издадени от името на [фирма], с предмет доставки строителни услуги (кофраж, армировка и др.) на обект „покрит плувен басейн в Основно училище „Х. Б.“ в [населено място] поле.

Процесуалните действия на ревизиращите органи са описани подробно в доклада и са възприети изцяло от издателите на ревизионния акт, като са обсъдени детайлно и от решаващия административен орган. Ответникът, в производството по Глава осемнадесета ДОПК е мотивирал извод за законосъобразност и обоснованост на оспорения ревизионен акт.

През ревизираните периоди „ [фирма] е декларирало да извършва услуги в строителството.

В хода на ревизията, на [фирма] е връчено ИПДПОЗЛ, по реда на чл. 32 ДОПК, като изисканите документи не са представени. Ревизираното дружество е представило към фактурите договори с „доставчика“, от 01.08.2018 г., 08.08.2018 г., 16.08.2018 г., 21.08.2018 г., с които на [фирма] е възложено, съответно: изкоп за басейн, изграждане на покрит плувен басейн, като вторият, третият и четвъртият договор са с абсолютно идентично съдържание и се различават само досежно датите на сключване. Представени са и: приемо-предавателни протоколи от 06.08.2018 г., 09.08.2018 г., 23.08.2018 г. и 24.08.2018 г.; заповед от управителя на [фирма], от 01.08.2018 г. за инструктаж на работниците, относно безопасност на труда, като в долния ляв край на същата е за записано: „за обект на [фирма]; копие от „книга за инструктаж – обект на [фирма], с посочени ЕГН и имена на шест лица, без подписи на същите, като за всяко едно от лицата са приложени по четири граждански договора за възлагане на конкретни задачи - СМР на обект „ОУ „Х. Б.“ в [населено място] поле; споразумителен протокол от 24.08.2018 г., според който [фирма] дължи на [фирма] суми по фактури с №№: 273/09.08.2018 г.; 289/23.08.2018 г.; 296/24.08.2018 г., които са част от общо четирите спорни по делото фактури. Материалите за изграждането на басейна са били осигурени от [община]. Ревизиращите органи са констатирани и тази констатация не е оборена от дружеството – жалбоподател, че само към една от фактурите съществува касова бележка за плащане в брой. Констатирано е също, че: [фирма] е deregистрирано по ЗДДС на 17.10.2018 г., по инициатива на орган по приходите; не е внасяло деклариран ДДС; има задължения към Бюджета в големи размери; многократно е издирвано, чрез публикувани съобщения по чл. 32 ДОПК и не е подало ГДД по чл. 92 ЗКПО за 2018 г.; за м. 08.2018 г. е подало нулеви регистри по ЗДДС, като е декларирало процесите фактури в дневник за продажбите за м. 10.2018 г., със закъснение. Независимо, че са изискани ведомости за заплати, за м. 06, м. 07 и м. 08.2018 г., такива не са представени. Установено е и не е оспорено, че: подадената от [фирма] справка - декларация по ЗДДС за м. 08.2018 г. е с нулеви стойности, както относно продажби, така и относно покупки; декларацията е подадена с електронен подпис на Р. Л. Х., но преди това е подадена друга за същия месец, с електронния подпис на Т. П. П., която към този момент не е била представляващ дружеството; за периодите от м. 06 до м. 09. 2018 г., от името на дружеството са подавани ежемесечно по две, три и дори четири СД по ЗДДС, като за м. 09.2018 г. са подадени три справки, от три различни лица. От [община] - възложителя на обекта – басейн са заявили, че в офертите,

представени от [фирма] не се споменава подизпълнител и възложителят няма информация да е ползван такъв.

Спорът е за това, дали за изграждането на басейна в [населено място] поле, [община] [фирма] е ползвало като подизпълнител [фирма], съответно, дали ДДС по фактурите от това дружество е начислен правомерно.

Съпоставянето между окончателно извършените строителни дейности по

договора за обект „плувен басейн“ (вида и количеството СМР), отчетени в приемо-предавателните протоколи между ревизираното дружество и [община], с протоколите, съставени между [фирма] и [фирма] показало различия. Договорът, с който Общината е възложила обекта на [фирма] е с дата на сключване 08.08.2018 г., на цена от 38 118 62 лв. (без ДДС) или 45 742.34 лв. с ДДС, платима на части, като 40% се заплащат в срок до 5 дни от подписване на договора, междинното плащане от 25% - в срок до 5 дни от откриване на строителната площадка и останалата сума - в срок до 30 дни от подписване на протокол за предаване и приемане на обекта от приемателна комисия. Още преди сключване на същия договор обаче, с приемо-предавателни протоколи между ревизираното дружество и [фирма] са отчетени СМР на обекта. Последният приемо-предавателен протокол между „подизпълнителя“ и [фирма] е от 24.08.2018 г., с описано в него приемане на следните видове дейности: „кофраж вертикали кота -1.80/+0.00. 460 кв.м. x 10.00 = 4 600.00 лв. и армировка вертикали с укрепване глинести почви 1 8320 кг. x 0.25 = 4 580.00 лв.“. С приемо-предавателен протокол от 06.08.2018 г. ревизираното дружество е приело извършени от „подизпълнителя“ изкоп и уплътняване на земни маси, насип и уплътняване на скални маси. Според документираното с този протокол ревизираното дружество, чрез „подизпълнителя“ е започнало работа на обекта преди да е сключило договора с [община], на 08.08.2018 г. Общината е приела от ревизираното дружество извършена армировка на 17 630 кг. (само работа), докато [фирма] е приело от [фирма] още на 24.08.2018 г. „армировка вертикали 18 320 кг.“. В същото време, според протоколите между [фирма] и [фирма] последното е извършило СМР, които не са описани в приемо-предавателните протоколи с Общината. Установено е още, че: реално работата на обекта „басейн“ е започнала на 31.08.2018 г., а строителната площадка е била открита надлежно, едва на 21.12.2018 г.; целият обект е бил изграден за 45 742, 48 лева (с ДДС), а стойността на отчетените от името на [фирма] СМР са на стойност 23 161, 70 лева, но според фактурите [фирма] е заплатило на „подизпълнителя“ 30 250 лева.

За да дискредитират доказателствената стойност на издадените от [фирма] четири фактури и на приложените към тях (коментирани по – горе) документи, освен констатираните несъответствия ревизиращите органи са взели предвид и следните, неоспорени факти: [фирма] не разполага с необходимата обезпеченост за извършване на отчетените услуги, понеже през целия период на фактуриране „доставки“ към ревизираното лице е разполагало с трима работници, на длъжности, различни от необходимите за извършване на строителни дейности и няма данни за: назначени лица на граждански договори; налични ДМА, свързани с извършване на основната дейност; лицата, посочени да са осъществявали СМР на процесния обект са били наети на пълен работен ден в друго дружество; [фирма] обаче е имало назначени с трудови договори лица на длъжности „кофражист“, „арматурист“ и други. Макар липсата на кадрова обезпеченост да не е достатъчно условие за непризнаване

право на данъчен кредит, останалите преки и косвени доказателства дават на Съда основание да приеме за обоснован и законосъобразен извода на ревизиращите органи, че отчетените по процесните фактури дейности са извършени с ресурси на [фирма]. Този извод се подкрепя и от факта, че между това дружество и посоченото като „подизпълнител“ не са извършени плащания. Представеният споразумителен протокол не служи като доказателство, оборващо заключението за симулиране на сделка между двете дружества, целяща превратно упражняване правото на данъчен кредит по четирите фактури.

За постигане ефекта от облагането с ДДС (само на добавената стойност), посредством еднократното му включване в крайната цена по конкретна доставка, съответно, за да бъдат изпълнени материалноправните изисквания за приспадането на косвения данък, на установяване неизменно подлежи, дали реално е била извършена доставка на стока/услуга. Процесът на изследване реалността на всяка отделна доставка е свързан, както с вида ѝ, така и с наличието на доказателства и обективни признаци, анализът на които да покаже, че е било практически възможно издателят на данъчната фактура да се справи със съответната задача. В тежест на посочения във фактурата „получател“, който има претенция да получи начисления ДДС, е да установи реалното извършване на фактурираната доставка, именно от лицето, от чието име е издадена фактурата. В условията на насрещно доказване дружеството – жалбоподател не опроверга заключенията на ревизиращите органи за незаконосъобразно упражнено право на приспадане на ДК.

В заключение - Ревизионен акт № Р-22002219008502-091-001/23.07.2020 г. на органи по приходите при ТД на НАП – С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., с Решение № 1590/19.10.2020 г. е издаден от материално компетентни органи, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗДДС. Съобразен е с установените в ДОПК процесуални правила. Актът е законосъобразен и обоснован. Жалбата подлежи на отхвърляне, поради което е основателна претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Отказан е данъчен кредит за м. 08.2018 г., в размер на 6 050 лева. Понеже с подадената СД за м. 08.2018 г. [фирма] е декларирало ДДС за възстановяване, в размер на 860, 27 лв., със стойността на ДДС по фактурите от [фирма] е коригиран резултатът, като е определен на ДДС за внасяне - 5 189,73 лв. и лихва, в размер на 529, 11 лв. Дружеството е внесло на 16.09.2019 г. ДДС и сумата за лихви, поради което с процесния РА, издаден по – късно, не е начислено задължение за ДДС. От това следва, че оспорваният материален интерес е в размер на 6 050 лева, без да се включват лихви, понеже задължението е било платено преди издаване на РА. Съдът, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет определя юрисконсултското възнаграждение, в размер на 632, 50 лева.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от [фирма], против РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22002219008502-091-001/23.07.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна

практика“ – С., с Решение № 1590/19.10.2020 г., относно отказано право на приспадане данъчен кредит за м. 08.2018 г., в размер на 6 050 лева.

ОСЪЖДА А. Т. Г. 2000“ Е., ЕИК:[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 632, 50лв. (шестстотин и тридесет и два лева, и 50 ст.).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: